

Οι Όσιοι Βαρνάβας και Σωφρόνιος, κτίτορες της Μονής Σουμελά

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Οι κατά κόσμον συγγενείς (θείος και ανηψιός) Βασίλειος και Σωτήριχος γεννήθηκαν στην Αθήνα τον 10ο αιώνα. Όταν εκάρησαν μοναχοί και χειροτονήθηκαν ιερείς, έλαβαν τα ονόματα Βαρνάβας και Σωφρόνιος. Κατόπιν θεοσημίας ξεκίνησαν μεγάλο ταξίδι για τον Πόντο, προς ανεύρεση της θαυματουργής εικόνας της Παναγίας της λεγομένης Σουμελά και της ανοικοδομήσεως μονής. Κατά την ιεραποδημία τους αναφέρεται ότι προσκύνησαν

ρίω, Βαρβάρου, Αχιλείου Λαρίσης και επισκόπους και ασκητές και κατέληξαν γίστη Λάυρα του οσίου Αθανασίου του δίου.

στη μονή Βατοπαιδίου τους

υποδέχθηκε ο μοναχός Λάζαρος, ο οποίος είχε πληροφορηθεί από τη Θεοτόκο περί αυτών. Ο ηγούμενος της μονής τους δέχθηκε φιλόφρονα και θέλησε, όταν πληροφορήθηκε την αγιότητά τους, να τους κρατήσει κοντά του προς ωφέλεια της αδελφότητας. Συνέταξε μάλιστα εξ αφορμής της επισκέψεως τών δύο αυτών αγίων ανδρών κατήχηση προς την αδελφότητα του παροτρύνοντας τους· «το φιλόξενους είναι, το ευπροσηγόρους πρός τους ξένους, των μήτινα των ευτελών μοναχών καταφρονείν, αλλά ασπάζεσθαι ευπροσηγόρως και άγιους τούτους νομίζουν, αποδέχεσθαι τε και ευπροθύμως φιλοξενείν, μη επαίρεσθαι δε εν τη κτίσει τών αρετών, αλλ' ευτελείς νομίζουν εαυτούς παρά πάσαν ανθρωπίνην φύσιν».

Μετά μία εβδομάδα ο μοναχός Λάζαρος είπε στον ηγούμενο του ότι πρέπει να αφήσει τους οσίους να αναχωρήσουν πρός επίτευξη τού σκοπού τους, εκεί όπου τους προσκαλούσε ή Θεοτόκος στον μακρυνό Πόντο, πού επέλεξε πρός κατοίκηση της. Ο ηγούμενος μέ λύπη κατευόδωσε τους δύο οσίους, υποτασόμενος στό θέλημά της Θεοτόκου και όχι στό δικό του θέλημα. Νέο μάλιστα σημείο επιβεβαίωνε την ιερότητα τού σκοπού τών οσίων Βαρνάβα και Σωφρονίου. Κατερχόμενοι στον αρσανά της μονής πρός αποχαιρετισμό συναντούν ναύτες να αναζητούν τους οσίους ονομαστικά. Πλέοντες στό πέλαγος πρός Κύπρο παρουσιάσθηκε ή Θεοτόκος, στον κυβερνήτη τού πλοίου και τού μήνυσε να πορευθεί εκεί όπου θά παραλάμβανε τους Αθηναίους οσίους, για να τους μεταφέρει στή Μαρώνεια. Δοξάζοντες τον Θεό και την Υπεραγία Θεοτόκο για τα θαυμάσιά της ο ηγούμενος και ή συνοδεία του κατευόδωσαν τους οσίους και τους απέλυσαν εν ειρήνη.

Από τή Μαρώνεια οδηγήθηκαν στό μοναχοστόλιστο Παπίκιο όρος, θαυματουργούντες και μέσω θαυμαστών γεγονότων διερχόμενοι πόλεις και μοναστικά κέντρα κατέληξαν στό σπήλαιο τού όρους Μελά, όπου βρήκαν την εικόνα της Οδηγήτριας Αθηνιώτισσας Θεοτόκου κι άρχισαν την ανοικοδόμηση της μονής, αφού πριν θαυματουργικά και διά προσευχής εξήλθε το απαραίτητο νερό. Με νηστείες, προσευχές, αγρυπνίες και ασκήσεις τελείωσαν τον ένθεο βίο τους οι όσιοι. Αναπαύθηκαν εν Κυρίω και οι δύο την δια ημέρα, στις 18 Αυγούστου, που καθιερώθηκε και ως ημερομηνία της μνήμης τους. Ο όσιος Βαρνάβας προ της μακαρίας τελευτής του άφησε στους συγκεντρωθέντες μοναχούς πνευματική διαθήκη, όπου μεταξύ άλλων θερμά τους παρότρυνε:

«Ζηλούντας τα τών μακαρίων πατέρων ημών κατορθώματα, εν η εκλήθημεν ερήμην, εν ταύτη και μένειν εις τέλος, γρηγορούντας και προσευχομένους, ίνα μη εισέλθωμεν εις πειρασμόν. Πλουτείν τον της μακαρίας ταπεινοφροσύνης και απροσπαθούς ακτημοσύνης αναφαίρετον και τιμιώτατον πλούτον, αρκουμένους αίς έχομεν διατροφείς και σκεπάσμασι, κατά τον Απόστολο. Τον εστάναι δοκούντα, μη υψηλοφρονείν επί πλούτω κατορθωμάτων, ή εαυτώ ταύτα

επιγράφοντα, ή τους μη κατορθούντας φαρισαϊκώς κρίνοντα, ίνα μη χαλεπόν υποστάς το ναυάγιον πέση αλλ' ει τω φίλον το κρίνειν, εαυτόν μάλλον αδιαλείπτως ανακρίνειν, ει τών μεν όπισθεν επιλανθάνεται, τοις δε έμπροσθεν επεκτείνεται».

πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Βατοπαιδινό Συναξάρι, έκδοσις Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Άγιον Όρος 2007